

taget det paa en provisorisk Tillægsbevillingslov, ligesom man tog det paa Finansloven. Man skulde have foranlediget, at der var blevet udstedt en provisorisk eller foreløbig Tillægsbevillingslov, hvad man vil kalde den, men at gaa hen og lade det hele blive disse Prikker og lade os blive staaende i, hvad der i allerhøjeste Grad maa siges, at være det tomme Rum, kan ikke forliges med hele den statsretlige Teori, hvorefter Ministeriet Estrup har regeret i saa mange Aar. Det er muligt, at det ikke kunde gøres anderledes, det tror jeg ogsaa, ellers havde man vel gjort det; men kan det ikke gøres anderledes, vise disse Poster, hvorledes hele Teorien revner, at den er fuldstændig umulig at gennemføre, naar man blot vil holde sig inden for et Skin af Konstitutionalisme paa dette Punkt. — Dermed skal jeg forlade, om jeg saa maa kalde det, de forfatningsmæssige Betragtninger. Det var ikke min Mening at ville rejse nogen Debat, men det skulde glæde mig, om den ærede Ordfører og de Herrer Ministre kunde forklare, hvorledes det kan gaa til, at der her kommer et Statsregnskab, om hvilket man erkender, at der er Millioner, for hvilke der ikke høves den allermindste statsretlige Hjemmel. — Jeg maa dog maaffe endnu gøre den Bemærkning, at medens det er ganske naturligt, at de Herrer Statsrevisorer, der vælges af Oppositionen, altsaa i dette Tilfælde de Herrer Clausen og Holm, ikke finde Anledning til at gøre særlige Bemærkninger med Hensyn til saadanne Poster, fordi deres Indstilling ligesom min gaar ud paa, at det hele ikke kan passere, undtagen hvad der har Hjemmel i Tillægsbevillingsloven, saa forstaar jeg ikke ret, hvorfor de Herrer Statsrevisorer, der ere valgte fra den anden Side, og hvorfor mine Kolleger i Udvalget, der staa paa et andet Standpunkt end jeg, ikke have haft et eneste Ord til Forklaring af dette Fænomen. Den ærede Ordfører har meget omhyggeligt gennemgaaet de forskellige Bemærkninger, der ere komne frem, som enten ere foranledigede ved Statsrevisorerne, eller paa Punkter, som Udvalget selv har fundet — jeg er enig i det meste af, hvad han har fremhævet, og jeg skal tillade mig at gøre nogle Bemærkninger derom til Slutning — og den ærede Ordførers Bemærkninger drejede sig om

78 Kr., 300 Kr. osv. Det er den Slags Ting, man opholder sig over, men disse 2—3 Mill. Kr. uden Bevilling stærker man ikke nogen Betragtning. Det turde være, for at bruge et Ordsprog, at se Myggene og sluge Kamelen; thi de Herrer Statsrevisorer fra den anden Side og mine ærede Kolleger i Udvalget maa jo dog, naar der foreligger, hvad de anse for gyldig Hjemmel for Udgifterne, nemlig en provisorisk Finanslov eller en Tillægsbevillingslov, behandle et Statsregnskab, der aflægges i Henhold til saadan Hjemmel, aldeles paa samme Maade, som alle Statsrevisorer og alle Medlemmer af Udvalget vilde behandle et Statsregnskab, der var aflagt fuldstændig i Henhold til en ordinær Finanslov, vedtagen af Rigsdagen, og en ordinær Tillægsbevillingslov. Men naar det er saa, forstaar jeg ikke, hvorledes man kan lade saadanne Ting passere, uden endog saa blot at gøre en Bemærkning derom.

Med Hensyn til dette Statsregnskab for 1893—94 skal jeg i Henhold til Statsrevisorerens Bemærkninger over selve Regnskabets konstatere, at det viser en Tilbagegang af 4,077,207 Kr. 64 Ore, som det fremgaar af den Rekapitulation, der findes i Begyndelsen af Statsregnskabets. Det vil altsaa sige, at Regnskabsbeholdningen er gaaet lidt over disse 4 Mill. Kr. tilbage, og det har den gjort, uagtet Regnskabets viser, at Indtægten har været 2,858,583 Kr. større end paaregnet. Havde altsaa Indtægten og navnlig Toldindtægten osv., ikke været i stadig Stigning, vilde Regnskabets have endt med en Forringelse af nær ved 7 Mill. Kr. Nu kan man sige: Det er ikke Status, der her er Tale om. Det er rigtigt nok, thi naar man udelader §§ 10 og 27, som vedrøre Erhvervelse af Formue og Afdrag paa Gæld osv., stiller Sagen sig ganske vist bedre. Naar man ikke tager Hensyn til Posterne paa disse Paragraffer, og man opfører de Aktiver, der ere erhvervede, nemlig Jærnbanerne, til det halve af, hvad de have kostet, bliver der endda, til Trods for, at Indtægterne saaledes ere stagne, alligevel en Tilbagegang af over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Og her vil maa jo lægges den Stigning, der ogsaa har fundet Sted i dette Finansaar, i 1893—94, af den vestindiske Gæld.